

er vigtigere, at Institutionen bevares og sikres og udvides, end at vi faar denne Bestemmelse ind, der i alle Tilfælde kun er teoretisk Rethaveri.

Jeg skal kun yderligere bemærke, at Formuegrænsen er der vist ingen, der har noget at bemærke imod. Om den gælder ikke de Bemærkninger, her er gjort gældende, idet Formuen er det faststaaende, medens Indtægten er det vekslende, mod hvilket der skal forsikres.

Dette var med Hensyn til Organisationernes Hold paa deres Medlemmer. Jeg gaar saa over til at omtale Organisationernes Interesse for Arbejdsløsheds-kasserne, og dér er det, jeg gerne vilde gøre Dem opmærksom paa, hvad § 13, Punkt 7, betyder. Jeg vil begynde med at sige, at historisk set var jo Oprindelsen til Loven om Arbejdsanvisning, som vi har haft forelagt i Folketinget i to Samlinger efter hinanden, paa en vis Maade et Forsøg paa at bringe danske Arbejdere i Forhold til Landbrugsarbejdet. Men inden Forsøget kom saa langt som til at sætte en Lov paa Benene, blev Interessen hurtigt koncentreret om Industriarbejderne saaledes, at de to store Korporationer, Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund, kom ind i Sagen. Den Gang det begyndte, var der meget store Divergenser mellem disse to Stormagter i det danske Erhvervs-samfund. Det havde vistnok været rigtignere — den højtærede Indenrigsminister har tidligere sagt det —, om Loven om Arbejdsanvisning var kommet før Loven om Arbejdsløsheds-kasserne. Det er faktisk ikke sket, Loven om Arbejdsløsheds-kasserne er kommet først. Vi havde ingen Arbejdsanvisning, og med samme vældige Energi, hvormed Fagforbundene drev alle deres Medlemmer ind i Arbejdsløsheds-kasserne, med samme Energi kastede Arbejdsløsheds-kassernes Ledelse sig over Arbejdsanvisningen. Arbejdsløsheds-kasserne ønskede altsaa ikke nogen Lov om Arbejdsanvisning, hvorved deres Arbejdsanvisning indskrænkedes, og det kunde man ikke paa nogen Maade fortænke dem i. Arbejdsgiverforeningen saa med mindre Henrykkelse paa, at den ene af de to Magter, af hvilke den selv var den anden, paa den Maade overtog et af de Midler, som

hidtil havde været benyttet og var egnet til at benyttes i Lønkampen. Den Gang Indenrigsministeren forelagde disse to Organisationer sammen med andre Organisationer det foreløbige Udkast til Loven, kom der paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling særdeles heftige Meninger til Orde.

Jeg ønsker at citere en enkelt af de Sætninger, der faldt, fordi den bør anholdes. Der var altsaa en Debat om Indenrigsministerens Forslag til Lov om Arbejdsanvisning, og Arbejdsgiverforeningen debatterede, under hvilke Forudsætninger man skulde gaa til denne Forhandling, og Forudsætningen for det var den, hvad man i og for sig ikke kan fortænke Arbejdsgiverne i, at de statsunderstøttede Arbejds-løse skulde benytte de nye Kontorer. Den, der indledede, gik ud fra „som en naturlig Forudsætning for Lovens Forelæggelse, at det er Meningen at forelægge et Forslag til Ændring af Arbejdsløsheds-kasserne, og dette skal efter Loven foregaa næste Aar.“ Dette var sagt i en rolig Tone; det var der ikke noget at sige til. Men Ingeniør Schøller, som deltog i Forhandlingen, brugte først nogle meget stærke Udtryk om Arbejdsløsheds-kasserne og deres Arbejdsanvisning, og saa tilføjede han — den højtærede Formand vil tillade mig at oplæse disse faa Linier —: „Hvis man saa kan faa det indrettet fuldstændig i Lighed med de kommunale Kontorer, der allerede er indrettede, er man naaet et meget stort Skridt frem, og netop et meget stort Skridt frem til Hjælp for Ministeriet, der ganske sikkert selv søger, ikke at komme sin egen Lov til Livs, for det kan det ikke, men at faa den ind i en anden Gænge, end den nu er i.“ Og saa tilføjede han: „Og det gør man“ — altsaa hjælper Ministeren — „paa en meget simpel Maade, naar man kun indretter et eneste Statskontor“ o. s. v., o. s. v., og Ordene falder da — jeg citerer — saaledes: „Det gælder med andre Ord om at lægge Gift for Udførelsen af den Lov.“ Nu ved den højtærede Indenrigsminister udmærket om mig, at det ikke kunde falde mig ind at staa op og fornærme ham ved at tro paa, at han vilde forelægge en Lov, som skulde lægge Gift for en anden af hans egne Love.